

THE GUIDING PRINCIPLES ON INTERNAL
DISPLACEMENT AS INTERNATIONAL MINIMUM
STANDARD AND PROTECTION TOOL¹

Walter Kalin*

หลักการชี้แนะว่าด้วยการพลัดถิ่นภายในประเทศ
ในฐานะของมาตรฐานขั้นต่ำและเครื่องมือคุ้มครองระหว่างประเทศ
โดย วอลเตอร์ คาลิน

ในรายงานของเขาที่ชื่อว่า “ในเสรีภาพที่ใหญ่กว่า”, ในเดือนมิถุนายน 2548, เลขานุการสหประชาชาติ ได้กระตุ้นให้รัฐภาคียอมรับ “หลักการชี้แนะว่าด้วยการพลัดถิ่นภายในประเทศ” (ซึ่งต่อไปจะใช้คำว่าหลักการชี้แนะ) ในฐานะของ “บรรทัดฐานขั้นต่ำระหว่างประเทศสำหรับการคุ้มครอง” ต่อผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ (ซึ่งต่อไปจะใช้คำว่า IDPs) ต่อมาเมื่อปลายเดือนกรกฎาคม 2548 หลังจากที่ได้ปรึกษากับเหล่ารัฐภาคีแล้วประธานที่ประชุมของสหประชาชาติ ได้แจกจ่ายร่างคำประกาศเจตนารมณ์ที่ได้รับการแก้ไขแล้ว, และอ้างอิงรายงานฉบับนี้ ที่ได้รับการยอมรับจากผู้นำของประเทศและรัฐบาลที่เข้าร่วมประชุมระหว่างวันที่ 14-16 กันยายน 2548 และได้ยืนยันคำประกาศเจตนารมณ์รอบหนึ่งปีขององค์การสหประชาชาติอีกครั้งหนึ่ง ภายใต้หัวข้อ “ผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ” ในเอกสารของหลักการชี้แนะในฐานะ “หลักการพื้นฐานระหว่างประเทศที่เป็นมาตรฐานสำหรับการคุ้มครองผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ” ก่อนหน้านั้นไม่กี่เดือนคณะกรรมาธิการด้านสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติได้ใช้คำที่มีความหมายอ่อนกว่าคือคำว่า “เครื่องมือที่สำคัญสำหรับการเผชิญหน้ากับสถานการณ์การพลัดถิ่นภายในประเทศ” การรับรองความเป็นจริงที่ว่า “รัฐ และหน่วยงานขององค์การสหประชาชาติ และระดับภูมิภาค และหน่วยงานเอกชนระดับภาคพื้นที่ได้ประยุกต์ใช้หลักการนี้เป็นมาตรฐานมีจำนวนเพิ่มขึ้น” และได้กระตุ้นให้ “ผู้ที่มิชอบเกี่ยวกับข้อกังวลทั้งหมดนำหลักการชี้แนะไปใช้เมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์การพลัดถิ่นภายในประเทศ” ภาษาที่ใกล้เคียงกันนี้สามารถพบได้ในระดับภูมิภาค องค์การสหภาพแอฟริกัน (ซึ่งปัจจุบันคือสหภาพแอฟริกัน) ได้ให้การตอบรับหลักการชี้แนะโดยชุมชนเศรษฐศาสตร์ของแอฟริกาตะวันตก (ECOWAS) ได้เรียกร้องให้รัฐที่เป็นสมาชิกให้เผยแพร่และนำหลักการชี้แนะไปใช้ ในแถบแอฟริกาตะวันออก, รัฐบาลระหว่างประเทศที่มีอำนาจด้านการพัฒนา (IGAD), ในแถลงการณ์ของคณะรัฐมนตรี, เรียกว่าหลักการชี้แนะนี้ว่า “เครื่องมือที่มีประโยชน์” ในการพัฒนาระบบของชาติที่เกี่ยวข้องกับผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ ส่วนในยุโรป, องค์การความมั่นคงและความร่วมมือในยุโรป (OSCE) ได้ยอมรับหลักการชี้แนะในฐานะ “กรอบแนวคิดที่มีประโยชน์ต่อการทำงานของ OSCE” ในการทำงานเกี่ยวกับการพลัดถิ่น

¹ แปลโดยพจนานัด อินทรมานนท์ บรรณาธิการโดย ชุติพร เตชขำ เพื่อใช้ในการทำงานเกี่ยวกับผู้พลัดถิ่นภายในประเทศในพื้นที่ภาคเหนือของประเทศไทย

ภายในประเทศ,สถานการณ์การของยุโรปเองก็ได้กระตุ้นให้บรรดารัฐที่เป็นสมาชิกนำเอาหลักการ
ซึ่งน่าจะประมวลไว้ในกฎหมายภายในประเทศด้วย

ดังนั้นแล้วหลักการซึ่งน่าจะคืออะไร ? เป็น “บรรทัดฐานระหว่างประเทศ” สำหรับการคุ้มครองผู้
พลัดถิ่นภายในประเทศ, เป็น “มาตรฐานขั้นต่ำระหว่างประเทศ” หรือเป็นเพียงแค่ “เครื่องมือที่เป็น
ประโยชน์” หรือเป็น “กรอบแนวคิดที่มีประโยชน์” เพื่อช่วยให้ผู้ที่มิพบทบทวนเกี่ยวของได้กล่าวถึง
สถานการณ์ของการพลัดถิ่นได้อย่างพอเพียง? บทความนี้จะแสดงให้เห็นว่าหลักการนี้แหละนี่ เป็น
ทั้งมาตรฐานขั้นต่ำระหว่างประเทศ (๑)เครื่องมือในการปฏิบัติ(๒)สำหรับการคุ้มครองสิทธิของผู้พลัด
ถิ่นภายในประเทศ, และคอยตรวจสอบว่าควรจะมีอะไรขึ้นบ้างตอนใดในการทำงานต่อไป(๓) ใน
เวลาเดียวกัน

มาตรฐานทางกฎหมายระหว่างประเทศสำหรับการคุ้มครองผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ

สิทธิของผู้พลัดถิ่นภายในประเทศคืออะไร ? ผู้พลัดถิ่นในประเทศ ต่างจากผู้ลี้ภัยเพราะว่าพวกเขา
ไม่ได้ข้ามพรมแดนประเทศ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะต้องพลัดพรากจากถิ่นฐานบ้านเกิดเนื่องจากสงคราม,
การขู่บังคับข่มขู่เนื่องด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม แต่พวกเขาไม่ได้ออกจากประเทศที่พวกเขาเป็นพลเมือง
อยู่แต่อย่างใด พวกเขายังคงมีสิทธิมนุษยชนอย่างสมบูรณ์ในฐานะของสมาชิกในประเทศนั้น สิ่งที่
ได้รับรับรองไว้ในกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ อย่างไรก็ตามผู้พลัดถิ่นภายในประเทศมี
ความต้องการที่เป็นพิเศษหลายประการอันเนื่องมาจากความเป็นจริงที่ว่าพวกเขาต้องพลัดถิ่น ซึ่ง
ต้องการการคุ้มครองทางกฎหมายเป็นพิเศษ ในขณะเดียวกันพวกเขาเองก็ยังได้เผชิญหน้ากับความ
เป็นจริงที่ว่ายังไม่มียุติธรรมระหว่างประเทศใดๆที่เฉพาะเจาะจงในการที่จะคุ้มครองสิทธิของพวกเขา
แม้ในกฎหมายสิทธิมนุษยชน, กฎหมายมนุษยธรรม และกฎหมายผู้ลี้ภัยที่มีอยู่อย่างนับไม่ถ้วน ก็
ไม่ได้อธิบายอย่างชัดเจนเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เลวร้ายของพวกเขาเลย ด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นสิ่งที่ทำ
หายที่จะแจกแจงสิ่งที่สามารถรับรองและแนวคิดที่ชัดเจนที่มีอยู่แล้วในกฎหมายระหว่างประเทศที่จะ
ตอบสนองความต้องการเฉพาะของผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ เพื่อให้มีความคุ้มครองต่างๆที่มีความชัดเจน
ขึ้น

นี่เป็นสิ่งที่ผู้แทนเลขาธิการด้านผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ ดร. ฟรานซิส เอ็ม เต็งได้ระบุไว้อย่าง
ชัดเจน ในปี พ.ศ.2541 เมื่อเขาได้นำเสนอหลักการซึ่งระบุว่าด้วยการพลัดถิ่นภายในประเทศต่อ
คณะกรรมการด้านผู้พลัดถิ่นภายในประเทศขององค์การสหประชาชาติ เพื่อร้องขอให้มีการจัดทำ
“กรอบแนวคิดที่เหมาะสม” เพื่อกล่าวถึงสภาพอันเลวร้ายของผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ เอกสารนี้
ประกอบไปด้วยหลักการ 30 ข้อ, ความหมายเฉพาะกฎหมายสิทธิมนุษยชน และกฎหมายด้าน
มนุษยธรรมที่จะรับรองสิทธิโดยทั่วไปของผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ หลักการนี้ได้ครอบคลุมขั้นตอน
สามประการของการพลัดถิ่นภายในประเทศได้แก่ ระยะเวลาของการพลัดถิ่น, สถานการณ์ระหว่างการ
พลัดถิ่น และระยะเวลาของการหวนคืนถิ่น หรือการตั้งถิ่นฐานใหม่รวมทั้งการบูรณาการกลับคืน ด้วยเหตุ

นี้หลักการชี้แนะจึงได้รับรองไว้อย่างชัดเจนถึงสิทธิที่จะต้องไม่ถูกอพยพตามอำเภอใจ, และได้อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับคนที่พลัดถิ่นไว้อย่างชัดเจน หลักการชี้แนะได้เน้นย้ำว่ารัฐบาลไม่สามารถปฏิเสธความช่วยเหลือจากองค์กรด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ หากว่ารัฐบาลนั้นไม่สามารถหรือไม่เต็มใจในการจัดหาความช่วยเหลือต่างๆที่จำเป็นได้ ทำายที่สุดเอกสารฉบับนี้ได้เน้นถึงความสำคัญถึงสิทธิของผู้พลัดถิ่นในการที่จะคืนสัญชาติอย่างเต็มที่(หากเป็นไปได้) หรือไปตั้งถิ่นฐานในส่วนอื่นของประเทศ

ตั้งที่ผู้แทนตั้งได้เน้นย้ำไว้ในช่วงเวลานั้นว่าวัตถุประสงค์ของหลักการชี้แนะนี้คือการกล่าวถึงความต้องการเฉพาะของผู้พลัดถิ่นภายในประเทศทั่วโลก โดยการจำแนกสิทธิต่างๆและรับประกันการคุ้มครองสิทธิเหล่านั้น และด้วยเหตุนี้ในการที่ผู้แทน จะจัดหาแนวทางต่างๆตามอำนาจที่ได้รับมอบหมายนั้น; ให้นำรัฐเมื่อต้องเผชิญกับปรากฏการณ์การพลัดถิ่น; สำหรับผู้มีอำนาจหน้าที่ทั้งปวง, กลุ่มคนหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ; และสำหรับรัฐบาลระหว่างประเทศ, องค์กรเอกชน เมื่อกล่าวถึงการพลัดถิ่นภายในประเทศ เมื่อพิจารณาถึงคุณลักษณะทางกฎหมายที่เขาอธิบายอย่างชัดเจนว่ามันเป็นสิ่งที่ได้ ”สะท้อนและสอดคล้องกับกฎหมายสิทธิมนุษยชน และกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ” และเป็นการกล่าวอ้างถึงหลักการชี้แนะที่เกี่ยวข้องที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับการพลัดถิ่นภายในประเทศ, ซึ่งในปัจจุบันได้ถูกนำไปใช้อย่างกว้างขวางในฐานะของเครื่องมือที่มีอยู่, ทำประเด็นที่คลุมเครือให้เกิดความชัดเจนและกล่าวถึงช่องว่างที่อาจมีอยู่ คำแถลงการณ์เหล่านี้ได้ถูกปรับอย่างสมบูรณ์ในขณะที่ยังคงหลักการชี้แนะได้ถูกอธิบายเพิ่มเติมที่ประกอบไปด้วยรายละเอียดทุกด้าน และด้วยการรวบรวมและวิเคราะห์เกี่ยวกับบรรทัดฐานที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับสถานการณ์ของการพลัดถิ่นภายในประเทศที่มีอยู่ในกฎหมายสิทธิมนุษยชน, กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ และเครื่องมือทางกฎหมายเกี่ยวกับผู้ลี้ภัยที่เกี่ยวข้อง

หลักการชี้แนะมิได้เป็นเพียงเอกสารข้อตกลงที่ต้องปฏิบัติตามเท่านั้น ซึ่งไม่เหมือนกับคำประกาศเจตนารมณ์, มติ หรือข้อเสนอแนะขององค์กรระหว่างประเทศ เนื่องจากมันไม่ได้รับการรับรองจากรัฐ แต่ได้จัดเตรียมโดยทีมของผู้เชี่ยวชาญด้วยการให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิดจากหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้อง และนำเสนอต่อคณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชน ด้วยเหตุนี้มันจึงมิได้เพียงแต่จะประกอบไปด้วย typical soft law (คือเป็นกฎเกณฑ์ที่ยังไม่ได้รับการยอมรับหรือพัฒนาไปถึงระดับที่เป็นจารีตประเพณีระหว่างประเทศ -customary international law หรือสนธิสัญญา -treaty แต่เป็นกฎเกณฑ์ที่ระบุถึงพฤติกรรม ตลอดจนทั้งสิทธิและหน้าที่ของรัฐ เช่นมันไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของข้อเสนอแนะที่อ้างอิงถึงข้อคิดเห็นของคนส่วนใหญ่ของรัฐ และที่ทำให้เกิดข้อสันนิษฐานจากผู้มีอำนาจหน้าที่ไปประกอบในกระบวนการออกกฎหมาย แต่ว่าสิ่งที่ถูกแตกแยกออกมานี้ไม่ได้มีผลให้เกิดการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศที่เข้มงวดแต่อย่างใด และด้วยเหตุนี้จึงไม่ได้ส่งผลกระทบต่อความรับผิดชอบของรัฐอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้แต่อย่างใด คุณลักษณะโครงสร้างของ soft law ไม่ได้มาจากกระบวนการของการอธิบายรายละเอียด แต่มาจากเนื้อหาของมันซึ่งมีฐานที่มั่นพหุภาคีอยู่ตามกฎหมายระหว่างประเทศที่มีอยู่ในปัจจุบัน มันจึงมีความ

เป็นไปได้ที่จะอ้างอิงถึงเงื่อนไขทางกฎหมายจำรวหมากหมายสำหรับเกือบทุกๆหลักการที่ได้จัดไว้ให้สำหรับผู้ที่หลีกเลี่ยงบรรทัดฐานของข้อเสนอแนะเหล่านี้ จนถึงแม้ว่าภาษาที่ใช้จะไม่ปรากฏในกฎหมายสนธิสัญญาที่มีอยู่ก็ตาม, โลกนี้ยังไม่มีการบัญญัติกฎหมายใหม่ที่มีความหมายที่เข้มงวดใจเกือบทุกกรณี หากแต่มีผลคล้ายกับการพิจารณาว่าใครที่จะต้องตัดสินใจว่าจะรับรองสิทธิมนุษยชนที่อ้างถึงผู้ลี้ภัยได้เท่าใด ที่มงานด้านกฎหมายของดร.เด็ง จึงได้พยายามที่จะสรุปบรรทัดฐานเฉพาะจากหลักการทั่วไปที่ได้มีปรากฏอยู่ในกฎหมายระหว่างประเทศที่มีอยู่ในปัจจุบันแล้ว

ตัวอย่างประกอบของเทคนิคนี้ได้แก่หลักการข้อที่ 6 ที่กล่าวถึง” สิทธิในการได้รับความคุ้มครองจากการถูกทำให้พลัดถิ่นตามอำเภอใจ” ซึ่งยังไม่ม้เครื่องมือใดๆที่กล่าวถึงสิทธินี้ไว้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามกฎหมายมนุษยธรรมได้มีข้อห้ามต่อการพลัดถิ่นในกรณีที่มีลักษณะเฉพาะและสิทธิจำกัดบางกรณี, และในกฎหมายสิทธิมนุษยชนอื่นที่มีความหมายที่กว้างกว่า, ได้รับรองไม่เพียงแต่เสรีภาพของการเคลื่อนย้ายเท่านั้นแต่ยังได้รับรองถึงสิทธิในการเลือกตั้งถิ่นฐานของตนเอง, และด้วยเหตุนี้ มันคือสิทธิในการที่จะยังคงอยู่ในที่เดิมนั่นเอง สิทธิในการที่จะไม่พลัดถิ่นยังสามารถพบได้ในเครื่องมือในสิทธิของชนเผ่าพื้นเมืองอีกด้วย และด้วยเหตุนี้จึงสามารถอนุมานได้ว่าสิทธิในการที่จะไม่ถูกทำให้พลัดถิ่นตามอำเภอใจนั้นได้มีปรากฏอยู่ในกฎหมายระหว่างประเทศอย่างชัดเจน อีกตัวอย่างหนึ่งได้แก่การห้ามมิให้กลับคืนถิ่นในสถานการณ์ที่อาจมีอันตรายเกิดขึ้น ซึ่งข้อห้ามนี้ สามารถจะสรุปได้จากข้อห้ามของารกระทำที่โหดร้าย, ที่ได้รับการรับรองจากกลุ่มผู้ดูแลระหว่างประเทศว่าการกระทำที่โหดร้ายในการส่งคนไปยังประเทศที่เขารือเธอจะต้องเผชิญกับการทรมาน, ความตาย หรือการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรงอื่นๆ อย่างไรก็ตามในทุกๆกรณีกฎหมายได้กล่าวถึงการกลับโดยข้ามพรมแดนระหว่างประเทศ, การห้ามการกลับคืนถิ่นของผู้พลัดถิ่นภายในประเทศไปยังที่ที่มีอันตรายในเขตแดนของประเทศตนเองยังคงต้องการให้มีการทำให้เกิดความชัดเจน ด้วยเหตุนี้, หลักการข้อที่ 15 ได้ระบุสิทธิของผู้พลัดถิ่นภายในประเทศที่จะได้รับความคุ้มครองจากการถูกบังคับให้กลับคืนถิ่นหรือตั้งถิ่นฐานใหม่ในสถานที่ซึ่งชีวิตของพวกเขาต้องเสี่ยงต่อความปลอดภัย, เสรีภาพและหรือสุขภาพ ซึ่งแม้หลักการนี้ยังไม่ได้ระบุในเอกสารที่มีอำนาจสนับสนุน ได้ แต่ก็ได้อยู่ในเจตนารมณ์ของกฎหมายระหว่างประเทศที่มีอยู่ในปัจจุบันและได้สะท้อนให้เห็นในหลักการที่สำคัญๆ หลายหลักการ

งานศึกษาจำรวหมากเกี่ยวกับกฎหมายที่เป็นจารีตประเพณีระหว่างประเทศที่ได้รับการตีพิมพ์เร็วๆนี้โดย ICRC ได้ยืนยันให้เห็นว่าหลักการนี้แน่นอน ที่ได้นำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ความขัดแย้งทางทหาร, ได้เห็นย้ำอีกครั้งให้เห็นถึงกฎหมายจารีตประเพณีที่มีอยู่ในปัจจุบันอย่างกว้างขวาง งานศึกษาชิ้นนี้ได้จำแนกกฎ 161 กฎของกฎหมายจารีตประเพณี, ซึ่งส่วนใหญ่สามารถนำไปใช้ได้ไม่เพียงเฉพาะในระหว่างประเทศและยังสามารถนำไปใช้ได้กับความขัดแย้งภายในประเทศได้ และยังมีความสัมพันธ์กับผู้พลัดถิ่นภายในประเทศอีกด้วย อ้างถึงหลักการที่ 6 วงเล็บที่ 2 ที่กล่าวถึงการทำให้พลัดถิ่นตามอำเภอใจ, มีตัวอย่างในกฎข้อ 129 ที่ได้ยืนยันว่าการเนรเทศออกจากประเทศ และการพลัดถิ่นในช่วงที่มีความขัดแย้งทางทหารเป็นข้อห้ามที่เข้มงวด

“นอกเสียจากจะเป็นไปเพื่อความปลอดภัยของพลเมืองรวมไปถึงความจำเป็นทางทหาร ดังนั้น” การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์” ซึ่งเป็นความรุนแรงประการหนึ่งของกรณีลัตเวียอย่างไม่ชอบด้วยกฎหมาย กฎข้อ 103 ได้ห้ามการทำโทษแบบประหารชีวิตในทุกรูปแบบซึ่งต้องหมายรวมถึงทั้งซึ่งการลัตเวียหรือการทำลายหรือในกรณีการลัตเวียสมัยสมัยของผู้ลัตเวียได้ถูกนำไปใช้เพื่อการลงโทษ และด้วยเหตุนี้จึงเป็นการไปสับสนระหว่างหลักการข้อ 6 วงเล็บ 2 และข้อ 21 วงเล็บ 2(อี) อ้างถึงกฎที่ 131 ที่กล่าวถึง “กรณีของการลัตเวีย, ต้องมีการพิจารณาถึงเครื่องมือที่เป็นไปได้ทุกประการที่จะคำนึงถึงที่นักอาศัยที่เหมาะสม, สุขอนามัย, สุขภาพ, ความปลอดภัยและโภชนาการของพลเรือน และสมาชิกของครอบครัวจะต้องไม่ถูกแยกออกจากกัน”, ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการยืนยันคุณลักษณะหลักการชี้แนะที่สำคัญหลายหลักการได้แก่หลักการข้อ 7 วงเล็บ 2, 17, 18 และ 19 ส่วนในหลักการที่ 16 ที่ได้กล่าวถึงผู้ที่ยุทธและและการเพิ่มจำนวนสมาชิกในครอบครัวได้มีการยืนยันในหลักการที่ 112 - 115 และ 117 ส่วนกฎข้อ 31 และ 32 ได้ยืนยันคุณลักษณะของกฎหมายจารีตประเพณีที่มีอยู่ในเนื้อหาของหลักการที่ 26 ที่กล่าวถึงการเคารพต่อผู้ที่ร่วมทำงานด้านการช่วยเหลือทางด้านมนุษยธรรม, ในกรณีทางและจัดการเครื่องใช้ที่จำเป็นให้ และโดยเฉพาะความสำคัญของกฎที่ 132 ซึ่งได้มีความสอดคล้องกับหลักการที่ 28 วงเล็บ 1 ได้เน้นย้ำอีกครั้งถึงสิทธิของผู้ลัตเวียภายในประเทศ “ด้วยความสมัครใจที่จะกลับคืนสู่ถิ่นฐานอย่างปลอดภัยและสถานที่พักอาศัยได้เร็วที่สุดเพื่อเหตุผลของการลัตเวียของพวกเราได้หมดสิ้นลง” และท้ายสุด, กฎที่ 133 ที่กล่าวถึงพันธะสัญญาที่จะเคารพ ”สิทธิในทรัพย์สินของผู้ลัตเวียภายในประเทศ” ได้ชี้ให้เห็นพื้นฐานของกฎหมายจารีตประเพณีที่มีอยู่ในหลักการที่ 21 และ 29 วงเล็บ 2 ในสถานการณ์ของความขัดแย้งทางทหาร

นี่เป็นตัวอย่างอื่น ๆ ที่แสดงให้เห็นว่าหลักการชี้แนะว่าด้วยการลัตเวียภายในประเทศได้ถูกร่างขึ้นมาในวิธีที่จะกล่าวอ้างถึงกฎหมายระหว่างประเทศที่มีอยู่ในปัจจุบันอย่างระมัดระวังด้วยมุมมองในการที่จะทำบรรทัดฐานทั่วไปที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับสถานการณ์เฉพาะของการลัตเวียภายในประเทศ เนื่องจากความมีพื้นฐานอันมั่นคงจึงพบว่าหลักการชี้แนะนี้ได้ครอบคลุมไปอย่างกว้างขวาง และการยอมรับอย่างแพร่หลาย มันสามารถชักชวนให้เกิดการยอมรับว่ามันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำระหว่างประเทศในการคุ้มครองผู้ลัตเวียภายในประเทศ

เครื่องมือที่สามารถนำไปปฏิบัติได้เพื่อการคุ้มครองผู้ลัตเวียภายในประเทศ

มาตรฐานขั้นต่ำระหว่างประเทศในการคุ้มครองผู้ลัตเวียภายในประเทศนี้จะสามารถไปสู่การปฏิบัติได้อย่างไร อะไรที่เป็น”ช่องว่างของการคุ้มครอง” นับเป็นปัญหาหลักที่ผู้ลัตเวียจำนวนมากเป็นล้านๆทั่วโลกต้องเผชิญ งานศึกษาเมื่อไม่นานมานี้ได้แสดงให้เห็นว่าการเข้าถึงจุดหมายเกี่ยวกับผู้ลัตเวียภายในประเทศของสหประชาชาติยังคงเป็นเรื่องเฉพาะกิจอยู่มากและมักจะถูกขบเคี้ยวโดยบุคคลและความเชื่อของปัจเจกมากกว่าที่จะขับเคลื่อนโดยกำหนดการที่เป็นระบบอย่างกว้างขวางโดยสถาบันและพันธมิตรให้กับความเตือนร้อน”จากการขาดแคลนความสนใจทั้งทางการเมืองและงบประมาณจากสำนักงานใหญ่สหประชาชาติและรัฐสภาของสหประชาชาติ” ในระดับของสำนักงานใหญ่สหประชาชาติ, งานศึกษาชิ้นนี้ได้พบว่า”ความเพิกเฉยของเจ้าหน้าที่อาวุโสของสหประชาชาติ, ทั้งในภาคสนามและในสำนักงานในการสนับสนุนต่อสิทธิของผู้ลัตเวียในประเทศอย่างมีประสิทธิภาพและ

อย่างมั่นคง”, แผนกที่สำคัญในสหประชาชาติระหว่างด้านมนุษยธรรมและการปกครอง, ด้วยการลดความสำคัญของทุกกรณีที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานด้านสิทธิมนุษยธรรมซึ่งมักพบว่าพวกเขาถูกลดความสำคัญในการทำงานที่มีจุดมุ่งหมายตรงกันข้ามกับเจ้าหน้าที่สหประชาชาติอื่นๆที่ถืออำนาจ” ในส่วนของเศรษฐกิจและการปกครองอย่างมีนัยสำคัญ” และ การขาดงบประมาณอย่างรุนแรงสำหรับโครงการเพื่อการคุ้มครอง” นอกจากนี้ยังพบว่ามีหลายประเทศที่เผชิญหน้ากับการพลัดถิ่นภายในประเทศนั้นไม่เต็มใจที่จะคุ้มครองสิทธิของเหล่าผู้คนที่ได้รับผลกระทบหรือ, **ในขณะที่กระบวนการที่จำเป็นทางด้านการปกครอง**จะต้องทำ การขาดแคลนความสามารถและเครื่องมือที่จำเป็นรวมทั้งกฎหมาย, นโยบาย และสถาบันที่จะปฏิบัติด้วย

หลักการชี้แนะว่าด้วยการพลัดถิ่นภายในประเทศจะสามารถช่วยรับมือกับช่องว่างของการคุ้มครองได้อย่างไร ? หลักการเหล่านี้ได้ก้าวพ้นไปจากการเป็นรวบรวมและกล่าวซ้ำอย่างจำเพาะเกี่ยวกับกฎหมายสิทธิมนุษยชนและมนุษยธรรม ที่รับรองว่าสามารถนำไปปฏิบัติได้ในสถานการณ์ของการพลัดถิ่นภายในประเทศ มากไปกว่านั้นหลักการชี้แนะยังได้ให้กรอบแนวคิดที่นำไปใช้ได้ในการจำแนกความต้องการคุ้มครองและการวางแผน, การดำเนินงาน และการติดตามกิจกรรมในการคุ้มครองต่างๆ

บ่อยครั้งที่หนึ่งในเหตุผลที่ว่าทำไมหน่วยงานระหว่างประเทศรวมทั้งรัฐบาลล้มเหลวที่จะจัดการความคุ้มครองผู้พลัดถิ่นภายในประเทศได้แก่ความเข้าใจที่จำกัดเกี่ยวกับความหมายของคำว่าความคุ้มครอง การที่รัฐบาลปฏิเสธความคุ้มครองเนื่องจากความหมายที่แคบของคำว่าผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ เช่น โดยภารกิจจัดคุณลักษณะว่าเป็นเหยื่อของการก่อความวุ่นวายไปพร้อมกับความเสียหายของผู้ที่หลบหนีความขัดแย้งทางทหารของรัฐ หรือเห็นว่าผู้พลัดถิ่นเป็นกลุ่มหนึ่งของชุมชนทางชาติที่มีอยู่จำนวนมาก ส่วนอีกด้านหนึ่งหน่วยงานและองค์การระหว่างประเทศบางครั้งก็ยืนยันว่าการคุ้มครองนั้นจำกัดอยู่เพียงแค่การช่วยชีวิตในสถานการณ์ฉุกเฉินหรือกล่าวถึงระดับของความช่วยเหลือที่เท่ากันกับความจำกัดของอำนาจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายของพวกเขา

หลักการชี้แนะช่วยให้เอาชนะข้อจำกัดเหล่านี้ได้ โดยประการหนึ่งก็คือหลักการเหล่านี้ได้เน้นย้ำว่าความเข้าใจเกี่ยวกับ”ผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ” นั้นได้รวมไปถึงผู้ที่ได้ออกจากถิ่นฐานบ้านเกิดของตน *อย่างไรก็ตาม* ไม่ว่าจะด้วยสถานการณ์ใดๆก็ตาม และไม่ได้ *ข้ามพ้น* นรมแดนของประเทศนั้น ประการที่สองหลักการชี้แนะได้กล่าวถึงสิทธิที่สมบูรณ์เต็มขอบเขตที่ได้กลายมาเป็นความล้มพินัยกับการป้องกันจากการพลัดถิ่น, ระหว่างการพลัดถิ่นและในบริบทของการหวนคืนถิ่นหรือการตั้งถิ่นฐานใหม่ ดังนั้นการแก้ปัญหาต่างๆจึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ในการที่จะทำสิ่งนี้ให้หลักการชี้แนะได้สะท้อนให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่าผู้พลัดถิ่นภายในประเทศยังคงเป็นพลเมืองของประเทศที่พวกเขาอาศัยอยู่และไม่สูญเสียความเป็นพลเมืองนั้น และด้วยความเกี่ยวเนื่องกับการพลัดถิ่นของพวกเขา สิทธิหลายประการจึงได้ถูกจัดทำให้แก่คนเหล่านี้

ด้วยเหตุนี้แนวคิดที่กว้างขวางในการบรรลุวัตถุประสงค์ของหลักการชี้แนะ ได้ช่วยผู้อาวุวยให้เกิดความเข้าใจที่กว้างขวางเกี่ยวกับการคุ้มครอง ในขณะที่เอกสารที่ช่วยสนับสนุนที่ได้รับการช่วยจัดหาจากหน่วยงานและองค์กรด้านมนุษยธรรม ได้ถูกนำมาแบ่งปันเพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าสิ่งจำเป็นพื้นฐานสำหรับชีวิต, ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม และการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนนั้น

เป็นเรื่องที่ไม่เหมือนกัน ที่มากไปกว่านั้นเมื่ออ้างถึงนโยบายเกี่ยวกับผู้พลัดถิ่นภายในประเทศของ IASC การคุ้มครองสิทธิของผู้พลัดถิ่นภายในประเทศประกอบไปด้วย” กิจกรรมทุกอย่างที่มีเป้าหมายเพื่อรับรองการเคารพสิทธิอย่างสมบูรณ์ในสิทธิของปัจเจกที่มีความสัมพันธ์กับตัวอักษรและเจตนาขององค์ประกอบหลักของกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น กฎหมายสิทธิมนุษยชน, กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ และกฎหมายผู้ลี้ภัย ในการพิจารณาเกี่ยวกับเรื่องนี้, รัฐบาลมีพันธะสัญญาที่จะรับรองว่า(1) ต้องป้องกันการละเมิด (2) ซึ่งต้องยุติ (3) ซึ่งจะต้องไม่เกิดขึ้น, และ(4)ต้องจัดการการเยียวยาที่มีประสิทธิภาพ รวมไปถึงการจัดเตรียมใหม่, การจัดหาที่พักอาศัยให้ใหม่ และการชดเชยให้กับเหยื่อของการละเมิดนั้น หน่วยงานต่างๆของสหประชาชาติ, องค์การพัฒนาระหว่างประเทศและผู้มีบทบาทระหว่างประเทศอื่นๆ นอกจากจะสนับสนุนในฐานะที่เป็นตัวแทนของผู้พลัดถิ่นภายในประเทศแล้ว ยังอาจจะทำงานร่วมกับรัฐบาลในการที่จะช่วยเหลือในความพยายามที่จะคุ้มครองสิทธิของผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ, ทำให้ความพยายามของรัฐประสบความสำเร็จ, หรือถ้าหากจำเป็น, ควรทำหน้าที่แทนหากรัฐไม่เต็มใจที่จะทำหรือไม่มีความสามารถที่จะคุ้มครองสิทธิของผู้พลัดถิ่นเหล่านั้น ดังที่ได้เน้นย้ำโดยนโยบาย IASCIDP , กิจกรรมในการคุ้มครองของผู้มีบทบาทระหว่างประเทศสามารถที่จะเป็น *สิ่งที่ต้องประสงค์* เช่น “เกี่ยวกับการหยุด, ป้องกัน หรือบรรเทาในรูปแบบต่างๆของการกดขี่ข่มเหง *“ทำให้ปรับ/ปกติเสียใหม่”* เช่นตั้งเป้าหมายในการกู้คืนศักดิ์ศรี ความเปราะบาง และรับรองให้มรสภาพความเปราะบางอยู่อย่างเพียงพออันเนื่องจากรูปแบบของการถูกละเมิดโดยการจัดที่อยู่อาศัยให้ใหม่, ชดเชย, ชดเชย และซ่อมแซม, หรือ *“สร้างสิ่งแวดล้อม”* เช่นมุ่งที่จะสร้างและ/หรือทำสภาพแวดล้อมเกิดความมั่นคง - การปกครอง, สังคม, วัฒนธรรม, สถาบัน, เศรษฐกิจและ กฎหมาย- ที่เอื้อต่อการเคารพต่อสิทธิของปัจเจกอย่างสมบูรณ์

ในมุมมองของสิทธิ, มันเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องเน้นย้ำว่าการคุ้มครองผู้พลัดถิ่นภายในประเทศจะต้องไม่เน้นย้ำจำกัดต่อความปลอดภัยของผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ แต่จะต้องเกี่ยวข้องกับ การรับรองที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่จัดหาให้แก่ผู้พลัดถิ่นโดยกฎหมายสิทธิมนุษยชน และกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศและที่ได้สะท้อนให้เห็นในหลักการชี้แนะ เพื่อให้ร่างกายต่อการปฏิบัติ, สิทธิเหล่านี้สามารถแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

- (1) สิทธิที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของร่างกายและบูรณภาพ(เช่นการคุ้มครองสิทธิในชีวิตและอิสระจากการทรมาน และการกระทำที่ทารุณโหดร้ายผิดมนุษย, การโจมตี, การข่มขืน, การกักขังตามอำเภอใจ, การหายสาบสูญ, การลักพาตัว และการการทำให้ตั้งที่กล่าวมาแล้วในเบื้องต้น
- (2) สิทธิที่เกี่ยวข้องกับความจำเป็นพื้นฐานของชีวิต(เช่นสิทธิในอาหาร, น้ำสำหรับดื่ม, ที่อยู่อาศัย, เครื่องนุ่งห่มที่เพียงพอ, การบริการด้านอนามัยที่เพียงพอ และการสุขภาพ)
- (3) สิทธิที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองความต้องการด้านสิทธิพลเมือง และสิทธิทางการเมือง(เช่นสิทธิในการนับถือศาสนาและเสรีภาพในการปราศรัย, การออกเอกสารส่วนบุคคล, การมีส่วนร่วมทางการเมือง, การเข้าถึงศาล และอิสระจากการถูกเลือกปฏิบัติ)
- (4) สิทธิที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองความต้องการทางด้านสิทธิทางด้านเศรษฐกิจ, สังคม และวัฒนธรรม(เช่น สิทธิในการทำงาน, การได้รับค่าชดเชย หรือชดเชยสำหรับทรัพย์สินที่สูญ

หาย, และการได้รับหรือเข้าถึงการศึกษา), และประเภทที่หนึ่ง และที่ สองได้ตอบสนองต่อความต้องการด้านการอยู่รอดและบูรณาการของร่างกาย ประเภทที่สามและประเภทที่สี่ตอบสนองต่อความต้องการด้านที่จะได้รับการยอมรับในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หลักการชี้แนะที่เกี่ยวข้องกับประเภทต่างๆเหล่านี้ได้เน้นให้เห็นว่าความต้องการเหล่านี้มักจะแตกต่างกันที่ผู้ที่ยังคงได้นักอาศัยอยู่ในถิ่นฐานของตน ด้วยเหตุนี้เมื่ออ้างอิงถึงประเภทที่หนึ่งและประเภทที่สองการกระทำที่เป็น”การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์” (หลักการที่6), การโจมตีค่าย (หลักการที่10) หรือความต้องการของผู้ลี้ภัยที่จะได้รับการอยู่อาศัยและบ้านอย่างเพียงพอ (หลักการที่18) เป็นสิ่งที่เชื่อมโยงอย่างเป็นธรรมชาติกับการบังคับให้ผู้คนอพยพ อ้างอิงสิทธิที่กล่าวไว้ในประเภทที่สาม, ผู้ลี้ภัยกำลังเผชิญกับปัญหาเฉพาะที่แตกต่างจากคนที่ไม่ได้ลี้ภัย, เช่นเมื่อถูกเลือกปฏิบัติอันเนื่องมาจากการเป็นผู้ลี้ภัย(หลักการที่1), การเข้าถึงเอกสารที่สูญหาย(หลักการที่20) หรือการใช้สิทธิออกเสียงของวงเงา(หลักการที่22) ส่วนสิทธิที่อยู่ในประเภทที่สี่นี้มีความสำคัญเป็นพิเศษในบริบทของการขอใช้หรือการขอขอยื่นในทรัพย์สินที่สูญหาย(หลักการที่29)

หลักการเหล่านี้ล้วนมีความสำคัญที่เท่าเทียมกัน ดังเช่นหากมีชีวิตรอดโดยปราศจากศักดิ์ศรีเป็นสิ่งที่หาไม่ได้ ในขณะที่ศักดิ์ศรีจะมิให้ซึ่งห่มไม่ได้หากไม่มีชีวิตอยู่รอด ด้วยเหตุนี้ การแบ่งประเภทเหล่านี้จึงไม่ได้เป็นความพยายามที่จะสร้างลำดับชั้นของความต้องการและสิทธิที่เกี่ยวข้อง หากแต่ว่าสิ่งทำให้เกิดความชัดเจนว่าความต้องการได้รับความคุ้มครองของผู้ลี้ภัยภายในประเทศไม่เพียงแต่อยู่ในระยะเร่งด่วนของวิกฤติของการลี้ภัยเท่านั้น **แต่ควรอยู่ในเบื้องหลังด้วย**

อย่างไรก็ตามมันเป็นที่ชัดเจนว่า, ในทางปฏิบัติ, สิทธิทั้งหมดไม่ได้มีความสำคัญที่เท่าเทียมกันในแต่ละสถานการณ์ของการลี้ภัย ความต้องการความคุ้มครองของผู้ลี้ภัยอันใดที่ควรจะทำก่อน, ขึ้นอยู่กับสถานการณ์เฉพาะเป็นอย่างมาก มันยังเป็นสิ่งที่ยังชัดเจนอีกด้วยว่าหน่วยงานและองค์กรต่างๆที่หน้าหน้าที่ได้รับมอบหมายที่เฉพาะอย่างและจำกัด และด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถที่จะกล่าวถึงความต้องการคุ้มครองทุกประการได้ในเวลาเดียวกัน ก็คล้ายๆกับกระทรวง หรือแผนกที่มีรับผิดชอบต่อผู้ลี้ภัยภายในประเทศในประเทศเฉพาะอาจไม่มีอำนาจหน้าที่หรือความสามารถที่จะเผชิญกับผู้ลี้ภัยภายในประเทศได้ อย่างไรก็ตามหลักการชี้แนะนี้ทำให้มีความเป็นไปได้ที่จะมีการวิเคราะห์หรือเป็นระบบและจำแนก ความต้องการความคุ้มครองที่สำคัญโดยการสอบถามว่าปัญหาที่ผู้ลี้ภัยเผชิญนั้นมี ความเกี่ยวข้องกับหลักการแต่ละหลักการอย่างไร ด้วยเหตุนี้หลักการต่างๆจึงเอื้ออำนวยต่อการพิจารณาถึงปฏิบัติการที่จำเป็นและการมอบหมายบทบาทหน้าที่ที่ความรับผิดชอบให้แก่แต่ละผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น รัฐบาล, องค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศ ฯลฯ ด้วยวิธีนี้จะทำให้สามารถพัฒนาโยบายและแผนปฏิบัติการที่ครอบคลุมและเกี่ยวข้องกับความต้องการในการคุ้มครองสิทธิของผู้ลี้ภัยทุกประการในสถานการณ์ที่เป็นอยู่ และไม่ได้ละเลยการคุ้มครองสิทธิที่ไม่ได้อยู่ในแฉกหน้าของปฏิบัติการด้านมนุษยธรรมอีกด้วย

สู่การรวบรวมเป็นกฎหมายภายในประเทศและกฎหมายภูมิภาค

หลักการชี้แนะที่ไม่ได้เป็นคำประกาศหรือประกอบไปด้วยเครื่องมือที่ต้องปฏิบัติตาม, ดังที่ได้กล่าวไว้ในเบื้องต้น อีกาพหุหน้าที่ของหลักการชี้แนะจากการจัดหาสิ่งที่ต้องปฏิบัติตามของกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศและกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ ตามพื้นฐานของสันและตามที่มีให้สะท้อนให้เห็นโดยการกล่าวซ้ำในรายละเอียดที่มากขึ้นของสิ่งที่ได้จัดให้ตามกฎหมายที่ตอบสนองความต้องการเฉพาะของผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ ประสบการณ์ที่ผ่านมาแสดงให้เห็นความเกี่ยวข้องกับกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันได้รับการยอมรับและตอบรับจากรัฐบาลหลายรัฐ ซึ่ง ในเวลาเดียวกันก็มีความรู้สึกสบายใจในการที่จะอธิบายถึงวิธีการนำไปใช้ของพวกเขาโดยปราศจากการเข้าไปสู่ประเด็นที่เป็นพันธมิตรทางกฎหมาย ด้วยเหตุนี้และด้วยเหตุผลอื่นๆที่แท้จริงแล้ว สิ่งนี้อาจเป็นเวลาที่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงหลักการชี้แนะนี้ให้เพิ่มพูนตามสนธิสัญญาของสหประชาชาติที่สมควรจะเป็นสิ่งที่นำไปใช้หรือแม้แต่เป็นสิ่งที่พึงประสงค์หรือไม่ อย่างไรก็ตามไม่ได้หมายความว่าไม่มีขั้นตอนในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของหลักการชี้แนะนี้ ความพยายามในการรวมหลักการนี้ไว้ในนโยบายและกฎหมายภายในประเทศ และในกฎหมายภูมิภาคระหว่างประเทศเป็นสิ่งที่ให้ความสำคัญเป็นพิเศษในที่นี่

มันเป็นสิ่งที่ไม่ให้กำลังใจเป็นอย่างยิ่งที่มีหลายรัฐรวมไปถึงแองโกลา, บรูไน, โคลัมเบีย, เปรู, ฟิลิปปินส์, ศรีลังกาและอุกันดาได้ทำข้ออ้างอิงที่ชัดเจนต่อหลักการชี้แนะในนโยบายและกฎหมายของชาติว่าด้วยการพลัดถิ่นภายในประเทศ อย่างไรก็ตามการพัฒนาที่เป็นแรงกระตุ้นนี้เป็นผลมาจากเอกสารเชิงนโยบายและกฎหมายบางอย่างที่ไม่ได้ทำให้ชัดเจนว่าจะแปลความหลักการทั่วไปของกฎหมายของชาติที่เกี่ยวข้องกับหลักการชี้แนะให้เป็นการปฏิบัติที่เป็นรูปธรรมได้อย่างไร ด้วยเหตุนี้ผู้แทนด้านผู้พลัดถิ่นภายในประเทศจึงวางแผนที่จะช่วยรัฐบาลต่างๆโดยการพัฒนาระบบที่สัมพันธ์กับผู้ที่สืบบทบาทที่เกี่ยวข้องจำนวนมาก, จัดทำคู่มือให้กับผู้ออกนโยบายและกฎหมาย โดยการให้รายละเอียดในเนื้อหาของหลักการชี้แนะ จัดระบบสถาบันและขั้นตอนที่จำเป็นต่างๆเพื่อทำให้หลักการได้ถูกนำไปปฏิบัติในระดับประเทศนี้เป็นสิ่งที่มีอยู่ในรายงานที่เลขาธิการสหประชาชาติที่นำเสนอว่ารัฐภาคีของสหประชาชาติ ”สัญญาว่าพวกเขาจะสนับสนุนการนำเอาหลักการชี้แนะโดยการออกกฎหมายของชาติ”

การพัฒนาที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่สามารถสังเกตได้จากแอฟริกาในปีพ.ศ.2547 สภาสูงของสหพันธ์แอฟริกาได้รับการตัดสินใจที่ร้องขอจากการระดมทุนและการที่จะ “ร่วมมือกับหุ้นส่วนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องในการที่จะรับรองว่าผู้พลัดถิ่นภายในประเทศได้รับการจัดหากรอบแนวคิดทางกฎหมายที่จะรับรองการคุ้มครองและการช่วยเหลือที่เพียงพอของพวกเขา” มันยังไม่ได้ตัดสินใจว่ากรอบแนวคิดรูปแบบใดที่ควรจะไปใช้ เมื่ออ้างถึง ตีรา”ทางกฎหมาย”, อย่างไรก็ตามได้ระบุว่ามีความคิดที่จะอธิบายเครื่องมือที่เป็นข้อผูกมัด เมื่อพิจารณาว่าผู้พลัดถิ่นภายในประเทศมักเผชิญกับประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกับผู้ลี้ภัย, สถานะทางกฎหมายของพวกเขาจึงมีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดจากการจากผู้คนที่ไม่ได้ได้รับการคุ้มครองจากประเทศของพวกเขา แต่ได้รับความเมตตาจากประเทศที่พวกเขาลี้ภัย และด้วยเหตุนี้จึงมีความต้องการการคุ้มครองระหว่างประเทศมาทดแทนในการจัดหาพื้นฐานของสนธิสัญญาทางกฎหมายของผู้ลี้ภัย

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมที่จะงดเว้นการปฏิบัติตามพิธีสารเพิ่มเติมของสภาผู้ลี้ภัย
 ออฟริกาปี พ.ศ. 2512 การประชุมแบบ freestanding ครั้งนี้ที่เป็นการรวบรวมเอาหลักการชี้แนะ
 ที่ทั้งหมดมารวมกันนั้นอาจจะค่อนข้างเป็นเชิงนโยบายและอาจยากและเป็นเชิงกฎหมายมากเกินไปจนไม่
 จำเป็นต้องขอบเขตของสิทธิที่ครอบคลุมอยู่แล้วหลักการชี้แนะและได้รับการยอมรับจากกฎบัตรอริกัน
 เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนในปี พ.ศ. 2524 แล้ว ด้วยเหตุนี้จึงน่าจะเป็นสิ่งที่มีคุณค่าที่จะสำรวจถึงความ
 เป็นไปได้ของพิธีสารทางเลือกของกฎบัตรที่อาจให้ความสนใจต่อการรวบรวมหลักการเหล่านี้ไว้ใน
 กฎหมายมนุษยธรรมระดับภาคพื้นทวีปที่กฎบัตรยังไม่ได้ครอบคลุมไว้อย่างชัดเจน ซึ่งหลักการเหล่านี้
 รวมไปถึง, *inter alia*, หลักการที่ 1 วงเล็บ 1, ได้ชื่อว่าผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ”จะต้องไม่ถูกเลือกปฏิบัติ
 ในกรณีที่ใช้สิทธิหรือเสรีภาพใดๆในฐานะที่พวกเขาเป็นผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ”, หลักการที่ 6
 ที่ว่าด้วยการห้ามการถูกทำให้อพยพตามอำเภอใจ, **หลักการที่ 7 ที่ว่าด้วยรูปแบบ(ที่ขอบด้วย
 กฎหมาย)ของการพลัดถิ่น**, หลักการที่ 9 ที่ว่าด้วยการคุ้มครองชนเผ่าพื้นเมือง, ชนกลุ่มน้อย, ชาวนา,
 ชาวทุ่งหญ้า และคนกลุ่มอื่นๆที่มีความผูกพันเป็นพิเศษกับแผ่นดินของพวกเขา, หลักการที่ 12 วงเล็บ 2
 ที่ว่าด้วยการจำกัดพื้นที่ในค่าย, หลักการที่ 13 ที่ว่าด้วยการให้เด็กได้กลับมากับครอบครัว, หลักการ
 ที่ 16 ที่ว่าด้วยผู้คนที่สูญหาย, หลักการที่ 15 ที่ว่าด้วยสิทธิในการแสวงหาที่อยู่อาศัยในส่วนอื่นของ
 ประเทศหรือต่างประเทศและการได้รับความคุ้มครองจากการบังคับให้กลับไปสู่ที่ที่มีอันตราย, หลักการที่
 20 วงเล็บ 2 ที่ว่าด้วยการออกเอกสารและหลักการที่ 28 ที่ว่าด้วยการกลับสู่ถิ่นฐานอย่างสมัครใจและมี
 ศักดิ์ศรี ดังที่ได้อธิบายมาในข้างต้นแล้วว่าสิ่งที่หลักการชี้แนะเหล่านี้ได้จัดทำมาให้ทั้งหมดได้เป็นส่วนหนึ่ง
 ของกฎหมายจารีตประเพณีที่มีอยู่แล้ว ในกรณีที่รวบรวมเอาหลักการเหล่านี้ไว้ในเครื่องมือสิทธิมนุษยชน
 ระดับภาคพื้นทวีปจะเป็นผลประโยชน์สองเท่าในการขยายความสามารถในการนำไปประยุกต์ใช้**ยามสงบ
 และยอมให้กรรมการสิทธิมนุษยชนและศาลได้เข้ามาติดตาม**

ในช่วงระหว่างกลางพิธีสารที่เป็นทางเลือกสำหรับผู้ลี้ภัยว่าด้วยสิทธิมนุษยชนอาจจะเป็นวิธีการ
 สำหรับยุโรปด้วยที่ซึ่งอยู่ในกรอบแนวคิดของสหภาพยุโรป, คณะผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับผู้พลัดถิ่น
 ภายในประเทศที่ได้ถูกจัดตั้งขึ้นโดย CAHAR (คณะกรรมการสิทธิของผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายเกี่ยวกับการ
 การจัดตั้งสถานพำนักชายแดน, ผู้อพยพและผู้ไร้สัญชาติ) ได้พยายามแสวงหาแนวทางที่จะเสริมสร้าง
 ความเข้มแข็งของการนำเอาหลักการชี้แนะไปปฏิบัติ แม้ว่ามันไม่มีอำนาจหน้าที่ในการอธิบายเครื่องมือ
 ทางด้านกฎหมายแต่ มันก็จะเป็นที่นำยืมติหากคณะผู้ปฏิบัติงานนี้, ในฐานะส่วนหนึ่งของข้อสรุป, ควรจะ
 ได้สร้างสรรค new hard law ในพื้นที่ที่อนุสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนของยุโรปและกฎบัตรด้านสังคม
 ยุโรปยังไม่ได้ครอบคลุมถึง

ไม่ว่าผลจากการอภิปรายและความพยายามในครั้งนี้จะเป็นอย่างไร, มันจะช่วยกระตุ้นให้เห็นว่าอริกา
 และยุโรปเป็นผู้ดำเนินการยอมรับความจำเป็นที่จะเสริมสร้างความเข้มแข็งของรากฐานทางกฎหมาย
 สำหรับการนำไปปฏิบัติเกี่ยวกับการรับรองต่างๆที่มีอยู่ในหลักการชี้แนะ **และในระยะยาวหวังว่าองค์กร
 ระดับภาคพื้นทวีปและโดยเฉพาะอย่างยิ่งสหประชาชาติ จะมีการติดตามคำร้องขอและปฏิบัติเอนก
 เช่นเดียวกับสิ่งที่ได้ริเริ่มนี้ต่อไป**